

Havonként megjelenő társadalmi és vallási képes folyóirat,
melyben mindenekelőtt a kisujszállási reformált egyház híveihez, de más helyeken lakozó
embertestvéreihez is szól:

TÖRÖK IMRE kisujszállási ref. lelkipásztor.

Csel. 20. 28. ViseljeteK gondot magatokról és az egész nyájról, melyben a Szentlélek titeket vigyázókká tett az Isten anyaszentegyházának legeltetésére.

Ap. csel. 20. 24. Semmivel nem gondolok, az én életem is nekem nem drága, csakhogy elvégezhessem örömmel az én futásomat, melyet vettem az Ur Jézustól.

Jézus Krisztus szavai: Máté 10. 40. A ki tégedet befogad, engem fogad bé; és a ki engem befogad, azt fogadja bé, a ki engemet elbocsátott.

Advent — Karácsony.

November hónap 29-ike már az első adventi vasárnap volt — s négy vasárnap multán leszáll közénk a legszébb keresztyén ünnep, az üdvösségnek napja, az idő teljességének évfordulata: a szent karácsony.

Advent — Karácsony!

Van-e sziv, mely meg nem teljesedik valami nem földi örömmel csak olvastára is e két szónak? Ha van, boldogtalan sziv az. Boldogtalan sziv s pogány sziv: nem keresztyén sziv.

Advent — Karácsony!

Emlékekkel telve a lelkem, mikor e két szót leirom! Emlékek, keljeteK minden szivben! ElevenedjeteK meg,

édes gyermekévek! Apám ott ült az asztalfőn, mellette anyám, azután sorban-körben a gyermekek. Szegények voltunk, a karácsony nekünk semmi ajándékot, szép örökzöld fát, égő gyertyalángocsát, nem hozott; de volt egy kincsünk, az volt ott kezünkben, azt szoritottuk a szivünkhöz: a zsol-tár — meg a »Keresztyén Tanítások«, a jó öreg »Szikszai«, meg aztán a nagy Biblia, melynek első lapjára még szépapám jegyezte fel családunk régi történeteit . . . s megeredt az ének lassu szelid árja:

»Krisztus Urunknak áldott születésén . . . « És mig énekeltünk, együtt

a család, csordultig volt örömmel a szivünk, ki is csordult az öröm a lelkünk: a szemünk, akárhogy tartottuk volna vissza a könnyeket, áhítat könnyeitől fényesült. — S míg énekelünk, imádkoztunk, az örök mennyország nyílt meg szivünk előtt, minden fényességével, dicsőségével.

Kedves emlékek, ébredjetek!

Ablak alatt álltunk, mint gyermekek. Nagy félénken beszólottunk, bezörgettünk: »Éneket mondanánk, ha ránk figyelnének« — s megindult az ének — »Krisztus Urunknak áldott születésén.« — Ott benn meg a házban nyájas lámpafénynél szép esendben hallgatták, elhallgatott ajkukon a beszéd. Bizony egy-egy istentisztelet volt ez minden házban.

Óh nem úgy érzett akkor, régen, nem úgy érzett az ember Isten iránt, nem úgy egy ember a más iránt, mint ma. Becsületben voltak a szent Isten minden dolgai. Békesség volt akkor és jóakarát, atyafiságos indulat, megbocsátás, irgalom — s boldogság.

Boldogságos emlékek, ébredjetek! Takarjátok el lelkünk elől a mai világot . . .

Advent — Karácsony!

Dicsőség a magasságos mennyeekben Istennek, ki szent Fiát küldé értünk . . .

Áldott az Isten a magasságban!

Felejtse el fájdalmát a fájdalmas, szegénységét a szegény, kinjait a beteg . . . és a kőszivü, a bűnös Istenhez térjen Karácsony ünnepében . . .

Legyen minden sziv boldog akkor . . . s mindörökké!

Erőss Lajos püspök felavatása.

(1908. november hó 17-én.)

E kis ujság mellékletéül adjuk az új püspök arcképét, kinek hivatalába beiktatása nagy ünnepélyességgel történt meg Debrecen városában, annak régi híres Kollegiumában s Nagytemplomában. Az ünnepély fenséges jelenetek láncolata volt. Az egyházkerületi gyűlést megnyitó gróf Degenfeld József főgondnok indítványára deputáció ment az új püspökért. 4 vagy 5 tagu küldöttség volt ez, a küldöttségben ott volt városunk polgármestere Gaál Kálmán is. Debrecen város sallangos ötösfogata robogott a püspökért. Királyokat, országos és világhírü nagy embereket vitt már egyszer-másszor az a fogat. A kisodrott bajszu öreg kocsis oda se hederit már egy-egy hercegnek, grófnak; hiszen — mint ő maga mondá, vitt ő már királyoknál is nagyobb urat. Ugyan kit, hallja kend! — Kossuth Lajos nagyságát. Ugy a! — Ez a kocsi, ez a fogat ment az új püspökért s óh gyönyörüséges látvány: világos kékselyem magyar diszruhába, sárga csizmába öltözött ifju leventék, tanuló ifjak, farkas bőr kacagánnyal vállukon, mentek a kocsi körül, fővegjükön sastoll forgó, aranyos kardjuk csörgött. — A püspök megjelent. Felolvasták előtte a püspöki esküt s megkérdezték: hajlandó lesz-e azt az Isten templomában letenni? »Meghallottam és hajlandó vagyok azt elmondani Isten orcája előtt« — mondá. Elindultunk aztán a templomba, tizezrekre menő tömeg, Debrecen lakói mind a főtéren, még a betegek is felkeltek tán nyoszolyáikról. — A vidék, messze földek lakói is, óriási seregben. A Rákóczi harangja zugott. Benn a templomban, hova csak jeggyel lehetett bejutni, minden talpalattnyi hely el volt foglalva. A híres debre-

ceni diák kántus éneke zendült, aztán a püspök imádkozott. Megható volt, midőn az Ur szent asztala előtt térdre borult s három ősz esperes — a legöregebbek — vetették a püspök fejére kezeiket, megáldván őt a Szentháromság egy Isten nevében. — Majd fölállván térdepléséből, átvette az egyházkerület pecsétnyomóját, jeleképen annak, hogy hivatalát elfoglalja. — Aztán szólt a gyülekezethez, aztán megáldott bennünket — s az egész anyaszentegyházat. Áldása néktek is szólt, kik e sorokat olvassátok: Áldjon meg téged az Ur és szenteljen meg tégedet . . . Az Ároni áldás ez, mely Mózes IV. könyve 6. részének 24—26. verseiben olvasható

Hogy üdvözölte aztán számanélküli sok küldöttség a püspököt: a róm. és gör. kath., lutheránus és zsidó felekezet, fényes ruhájú katona tisztikar (a generális Galiciából utazott Debrecenbe, hogy a püspököt üdvözölhesse) — egyházi és világi nagy hatalmasságok; — sok volna leírni.

Legyen elég!

Istennek, a pásztorok pásztorának áldása legyen a mi püspökünkön, hogy azt az egy milliónál több lelket, kik reábizatunk, legeltesse Isten segedelmével, gyönyörű szép mezőn s kies folyóvizek tájain. — Isten áldása rajta s a Sionon!

A püspök különben élte javakorában levő ember, 50 éves mult. Egyszerű, szegény biharmegyei családból való. Isten után vitte sokra, tehetségével, szorgalmával.

Pár évvel ezelőtt városunkban is megfordult, mint érettségi vizsgai elnök.

Arcképét őrizzétek meg emlékül, Atyámfiai! a református anyaszentegyház-

hoz pedig, mely a püspökben új vezért talált, ragaszkodjunk koporsónk megnyitáig, mert vezér sereg nélkül sohase nyert még csatát.

A Názárethi Jézus.

A kisujszállási szeretetvendégség alkalmával szavallta:
VARGHA ERZSIKE, az érdemes irónő leánya.

*Nem, nem lehet! Ki látott ily csodát?
Vak volt ez mindig és most, ime lát!
Ki nyitja meg a vaknak szemeit?
»A Názárethi Jézus ment el itt.«*

*E bélpoklost, mi mind jól ismerénk
S most, ime, épen s tisztán jön felénk!
Ki gyógyítja meg szörnyű sebeit?
»A Názárethi Jézus ment el itt.«*

*Harmincegy évig volt emez beteg,
Ágyához kötve sinylett, szenvedett,
Ki oldozá meg kötelékeit?
»A Názárethi Jézus ment el itt.«*

*Ez ifju tegnap hideg volt, hálott,
Bus özvegy-anyja sirt és jajgatott,
Ki éleszté föl dermedt teletit?
»A Názárethi Jézus ment el itt.«*

*E nőt a posvány már-már elnyelé,
S most tiszta szívvél néz az ég felé.
Ki mosta le szívének bűneit?
»A Názárethi Jézus ment el itt.«*

*A Názárethi Jézus most is él,
Óróla most is sok esoda beszél,
A kit meggyógyít, az jól tudja már:
A Názárethi Jézus szertejár.*

*Vakot, ki nem láthatja önszívét,
Kinek az Isten képe is sötét,
Látóvá tesz egy fényes, szent sugár —
A Názárethi Jézus szertejár.*

*Lélek, kit fogva tartott száz bilincs,
Rang, pompa, fény, vagy átkos földi kincs,
Most fölfelé száll, mint szabad madár —
A Názárethi Jézus szertejár.*

A kik a novemberi számot, noha a „Szeretet“-et adományaikkal támogatták, a szétküldés ezer akadálya miatt nem kapták meg, kérem sziveskedjenek hozzám bejönni, vagy bárkit beküldeni s a kért példányt (esetleg régibb számokat is) kész szívvél szolgáltatom.

*Ki, hogy van lélek, azt se tudta tán,
S élt, mint az állat lomhán és bután,
Életre kelt s Istent dicsér ma már —
A Názárethi Jézus szertejár.*

*Kit, mint az árnyék, büne üldözött,
S nem lett vigaszt sok gyötrő vád között,
Bocsánatot és enyhülést talál —
A Názárethi Jézus szertejár.*

*A Názárethi Jézus szertejár,
Oszlik előle bűn, nyomor, halál,
S szól millió szív, a kit megsegít:
»A Názárethi Jézus ment el itt.«*

Vargha Gyuláné.

A szeretet hatalma.

Fényes palotában élt egy gazdag, keleti főúr; arany, márvány, selyem, bársony és száz meg száz rabszolga közepett.

Szivének minden vágyát — keletkezésének pillanatában — betölthette. Rengeteg vagyonából ezrek meg ezrek élvezhették volna a földi jólét kényelmeit. De szeretet nem lakott a szivében. Nem volt ugyan ő kegyetlen zsarnok; de szeretni sem szeretett senkit: — hideg, gőgös volt; diszes palotájának kapuján szegényt, sorsüldözöttet be nem bocsátottak soha. Megrakott asztalánál dus lakomáin csak hozzá hasonló, gőgös nagy urak vettek részt.

És ez a nagy ur a fényes palotában, özön kincsek halmaza közepett olyan boldogtalan volt! Álmatlan éjszakáin — amint kényelmes fekhelyén gyötrődött — egy halvány alak jelent meg előtte s kezét fölemelve — így szólt hozzá:

— Miért nincs szeretet szivedben?

Sétára indult a nagy ur fényes kíséretével. Az ut végén szép, lombos kert közepén a földön ült egy kis emberke. Serényen varrt és körülte sokan üldögéltek; férfiak, asszonyok, gyermekek vegyesen. Ajkáról lesték a szót az emberek s ő olyan szeretettel tudott beszélni mind-

egyikhez; tanácsot, vigasztalást s a fájdalom között enyhületet találtak közelében. S mikor szivének kincseit szétosztá embertársai között: mosolyogva mutatott a kert gyümölcsfáira és megkínálta vendégeit a szép, érett gyümölcsökből. S ha a vig lakomázás közben édes gyermek ajkáról egy-egy csengő kacaj hangzott el: a varrogató kis ember arcán boldog mosolygás suhant át; szivére szoritotta kezét s szeméit az égre emelve — így szólt:

— Köszönet, óh köszönet Neked hatalmas Allah, hogy ilyen boldogá tettél!

A nagy ur berohant a kis ember udvarára s szinte magából kikelve kérdé a kis embertől, ki még a nagy ur közeledtére sem kelt föl helyéről:

— Mivel tett téged oly boldoggá Allah? Hiszen szegény vagy, rongyos vagy!

— Még nyomorék is vagyok, uram! — felelt hirtelen közbevágva a kis szabó; — mert egyik lábamban sincs élet: úgy hoznak ide ki az udvar közepére és este úgy visznek be, de azért mégis boldog vagyok, mert tele van a szivem szeretettel. Ez a drága kincs, amiből minden embertársamnak jut és sokszor kamatostól vissza is fizetik nekem!

A nagy ur lehajtotta fejét s megszorítva a kis ember kezét, szóltalanul távozott.

Aztán, mikor hazaért, fényes palotájának előcsarnokában hosszú asztalt terített szolgáival; összehivatta az utca szegényeit, megvendégelte őket; de olyan boldog arcokat nem látott vendégei között, olyan csengő kacajt nem hallott elröppenni gyermekajkáról, mint a szabó kertjében. És soká, soká tünődött a felett: mivel nyerhetné meg az emberek szeretetét?

— Azzal, ha te is igaz szeretettel szereted őket! — hangzott lelkének szava.

S mikor ablakán kitekintett, látott egy rongyos, öreg embert, ki át akart az utcán menni, de egy teherhordó elütötte. És

a nagy ur kiszaladt palotájából, karjaiba vette az öreget, fölemelte, bevezette palotájába s bort töltött neki; azután szolgálival mepmosatta, felöltöztette és dusan megajándékozva bocsátotta utnak.

Ekkor költözött be szívébe a szeretet. Óh, aztán látott maga körül boldog, napfényes arcokat, hallott védes gyermekkacagást: a fényes palota menhelye lett üldözöttek, betegnek, nyomorultnak egyaránt! . . .

A gazdag főúr meglátogatta a nyomorék, kis szabót s így szólt hozzá:

— Megtanultam a te imádságodat és Allah meghallgatta!

Dévaványa. Jámborné Székely Lilla.

Vargha Gyuláné urnő beszéde

az 1908. nov. 8-án Kisujszálláson tartott szeretetvendégség alkalmából.

Kedves hallgatóim! Azért jöttem hozzátok, hogy az evangéliumot hirdesse m. Ne ijedjete meg ettől a szótól. Ne tegyetek úgy, mint az a szegény asszony, a ki mikor kopogtattak az ajtaján, nem nyitotta ki azt, mert attól félt, hogy a háziur jön a házbért követelni, s neki nem volt pénze, hogy fizessen. Pedig nem a háziur kopogott, hanem a lelkész, a ki azért jött, hogy a szegény asszonynak lelki vigaszt és pénzsegélyt hozzon és adjon. Bizony, ha ezt tudta volna az asszony, nem zárta volna be oly keményen a szobája ajtaját. Épen így tesznek az emberek az evangéliummal. Azt hiszik, hogy Isten követel tőlök valamit, amit ők nem tudnak és nem is akarnak adni, így hát inkább el se mennek olyan helyekre, a hol az Isten Igéjét hirdetik, vagy ha elmennek is, jó keményen bezárják a szívük ajtaját, hogy valahogy be ne hatoljon rajta az Ige. Pedig Isten első sorban is nem követel, hanem felajánl valamit. Nem az emberektől akar valamit kapni, hanem Ő akar az emberek-

nek valamit adni. Én sem követelni jöttem valamit tőletek az evangélium-hirdetésemmel. Mit is követelhetnék? Talán azt, hogy legyetek buzgóbbak, járjatok többet a templomba? vagy igen azt, hogy a templomon kívül még gyűljete össze időnként más helyen is, hogy ott a bibliát olvassátok és tanulmányozzátok? vagy talán azt, hogy otthon is, saját magatok is, megcsaládokkal együtt is olvassátok minden nap a Szent-Irást? Tudom, mit felelnétek nekem, ha én ilyen kívánságokkal állnék elő. Azt, hogy »arra nekünk nincs időnk. Hát a háztartás, hát a hivatal, hát az üzlet, hát a látogatások, a kávé-délutánok, a kaszinó, a kávéház, a multságok? Mind ezekre mikor érnék rá, ha vallásos összejövedelekre járnánk s otthon is bibliát olvasnánk?« — Vagy ha azt kívánnám tőletek, hogy legyetek adakozóbbak, segítsétek jobban a szegényeket, támogassátok a szeretet-szövetséget, vagy épen azzal állnék elő, hogy nemcsak az anyagi bajok elhárítására kell adakozni, hanem a lelki bajok, a hitetlenség, a bűn, a kétségbeesés orvoslására sem elegendők csupán lelki fegyverek, ezekhez is kell anyagi segítség is, — hát akkor mit szólnátok? »Óh ahhoz nekünk nincs pénzünk, mert hát sokba kerül ám magunknak is a sok jó étel, meg a divatos ruha, meg a szivar, meg még sok egyéb«. Ime kedves hallgatóim, ugye hiábavaló volna valamit kérnem, ti nem adhatnátok, mert nektek nincs. De tudjátok-e, hogy nem vagytok őszinték sem velem, sem magatokkal szemben, ha azt mondjátok, hogy csak időtök és pénzetek nincs. Más hiányaitok, más szükségéitek vannak, s ezért nincsen időtök és pénzetek se. Nincs igazi szeretet, a melylyel meg tudnátok érteni és érezni, nemcsak az anyagi, hanem a lelki bajokat is. Nincs igazi bölcseségetek, amelylyel embertársaitok igazi szükségéit megközelíteni és

kielégíteni tudnátok. Nincs igazi erőtök, amelylyel dolgozni tudnátok a hitetlenség és a bűn ellen. Nincs és ha nincs, én mindezt nem is kívánhatom tőletek. De adni sem adhatom a magam erejéből, a magam gazdagságából. Csak hirdethetem nektek, hogy van igazi szeretet, van igazi bölcsesség, van igazi erő, — én vezetőök lehetek, hogy mindezt föltalálhassátok. Hol találhatók föl mindeme kincsek? Az isteni kegyelemnek ama forrásánál, amelyet így hívunk: Jézus Krisztus. Őt kell megtalálnotok, mert ha meg nem találjátok, akkor nemcsak másoknak nem nyujthattok semmit, hanem magatok is kimondhatatlan és semmivel nem pótolható, veszteséget szenvedtek. De én csak sötétben tapogatózó vezető lehetnék, ha kezembe nem venném azt a világitó eszközt, melynek fényével vezethetlek el csupán a kegyelemnek ama forrásához. Ez a világitó szövétnek a biblia. Keressétek ki a Kolossébeliekhez írott levél 2. részének 3. versét, a hol az van mondva a Krisztusról, hogy »Ő benne vannak a bölcseségnek és ismeretnek teljes kincsei elrejtve«. S ugyanennek a résznek 9. versében »Ő benne lakozik az Istenségnek minden teljessége«. Ime tehát az isteni forrás, ime tehát mind az a gazdagság, a mely nélkül mi szükölködünk. S Isten ezt nekünk följánlja, azt akarja, hogy mindez a mi részünk is legyen, mert ime az I. Korinthusi levél 1. részének 30. verse azt mondja: Az Istentől vagytok ti a Jézus Krisztusban, ki lett nekünk Istentől bölcsesség, igazság, szentség és váltság«. Tehát Istennek az az akarata, hogy mi a Jézust hittel elfogadva, mint Megváltónkat az Ő bölcsésége által legyünk bölcsék, az Ő igazsága tulajdonitassék mi nekünk, az Ő szentsége hassa át a mi életünket, az Ő kereszthalála legyen váltság a mi bűneinkért. S mit mond a Rómabeliekhez írott levél 5. részének 5. és 8. verse? »Az Istennek szeretete ki-

töltetett a mi szivünkbe a Szent Lélek által, a ki adatott nekünk. Mert a Jézus Krisztus, mikor mi még bűnösök voltunk, alkalmas időben meghalt miérettünk«.

(Folyt. köv.)

Keresztyénnők a keresztyénnőkhöz.

Régi mondás, mindenki ösmeri tán, hogy a nőnek sorsa olyan, mint a rózsákkal befuttatott keresztfa. Sok öröme, tenger-boldogsága lehet egy nőnek, gyöngéd szive százszorosan érzi az örömet, az üdvöt, — de jaj, ha boldogtalan, óh akkor ezerszeresen boldogtalan... Szép lehet a sorsa, mint a bársony szirmu, harmatban fürdő, dus illatu rózsza, de lehet a sorsa nehéz-súlyos keresztfa is. A legtöbbé ilyen!

Azért nagy örömmel adom közre én e kis ujságban keresztyén írónők cikkeit. A multkori számban a széplelkű Harsányi Pálné Teleky Janka, gyomai lelkészné művét olvashattuk s megtanulhattuk abból (óh ezt a munkácskát mindennap el kellene olvasnunk), hogy Isten irgalmának ajtaja a bűnös előtt soha sincs bezárva. Aki bűnösnek érzi magát, kérem, olvassa el figyelmesen ezt a kis elbeszélést: nem bánja meg. — A mostani számban Vargha Gyuláné, Szász Paula urnő hatalmas beszédét olvashatjuk. Valósággal megrázó volt azt hallani, a lelkünk reszketett, szivünkbe néztünk mély némasággal; szinte éreztük, hogy a lelkünkben épül a láthatatlan templom, szivünk egy-egy dobbanása egy-egy kődarab lehelyezése volt ama benső templom épületéhez. A porladó költőpüspök: Szász Károly leánya szólt hozzánk, mint egy apostol; majd unokája, Vargha Erzsike, hívta föl szivünkbe sze-

meinkre az áhitat könyeit . . . Olvassátok el, érezzétek át:

»A Názárethi Jézus ment el itt . . .

Ugyancsak mostani számunkban Jámborné Székely Lilla művét adjuk. — Dévaványáról küldte hozzánk vallásos lelke sugallatából az érdeemes írónő. Szép műveit majd máskor is közöljük.

Kádár Imréné asszony Isten dolgaiért hön érző szive is megindító sorokban szól sziveinkhez. Munkája most nem fért bele lapunkba. Majd közelebb!

Nőkhöz szólnak a nők. Anyák az anyákhoz! Így ha a mi leányaink is próbálnak, megiszonyodik majd lassanként önmagától a világ s a régi szép, jó, boldog idők visszatérnek.

Csak irjatok, csak munkálkodjatok ker. nők! S gyülekezetünk leányai, ker. nők, tudakozzátok nőtársaitok írásait. A ti sziveteknek nagyobb szüksége van a vigaszra, mint a férfiak szívének, keményebb durvább szívének.

A ti sorsotok: sokszor keresztfa.

Szükségeitek van arra, hogy szivetek olyan legyen, mint a harmat, mely könnyen felszáll az égre.

T. I.

Egy izenet.

A napokban egy szegény kis református egyház lelkésze járt nálunk, gyűjtögetett szegény ekklezsiája számára. Erdély hegyei közt él 350 lélek (örege-ifja, felnőttjei — gyermekei, összesen 350 en vannak, a mi ekklezsiánk 40-szerte nagyobb!) — ott élnek az idegenség között, szászok között, oláhok között, ajkukon a magyar ének, zeng köztük a magyar vallás szent ígéje. A pásztor hat hete nem látta már gyermekeit, nejét, — s mig a házak küszöbein járva, gyűjtöget, rettegnie kell szüntelen, nem omlik-e rá a rozoga épület, a

paplak, édes szeretteire. Sokaknak szive megindult s vagy 50 korona összegyűlt számára ekklezsiánkban, felvettük a szegénynek gondját s mig filléreinket beirtuk az ő gyűjtő könyvébe, tetteinket ugyanabban a pillanatban az Uristen irta bé az Ő örök könyvébe.

Egy nagy gazda házához is betért alázatos kérésével ez a lelkipásztor. »Mért nem ad neki az ekklezsia, van pénze elég, s aztán bocsátná utjára! — vágta ki a keménylelkű ember. Mióta ez a két pap itt van, mindig csak tőlünk kérnek!« — A gyűjtő lelkésznek arcába szökött a vére a szégyentől s szerelett volna mély fájdalomában könyvet ontani.

Én pedig azt izenem ennek a gazd'urámnak, a nevét nem tudom, hogy az ilyen nyilatkozatokkal a kun népre hozunk szégyent. Én nem haragszom, szavait megbocsátom s kérem az Istent is, hogy neki megbocsásson. Hogy mi kérünk! — erre csak annyit mondok, hogy sohase magunknak kérünk, hanem nagy, nemes célok érdekében. — s vannak itt sokan, nagyon sokan, kik örömmel meghallgatnak bennünket. Kisujszállás ebbéli dicsőségét gazduram beszéde se rontja le. Kisujszállás már felébredt . . . Isten nevének dicsőség ezért!

A ki pedig a rábizott talentumokat nem úgy forgatja, mint Isten, a legdicsőbb király szeretné, hát attól — úgy olvassuk a Szentírásban! — elvételnek a talentumok.

Hogy pedig mi ilyen két pap, meg olyan két pap vagyunk, hát erre nézve meg azt izenem, hogy igyekszünk Kisujszállást megszabadítani a mi alkalmatlan szolgálatunktól, de azt hiszem, hogy azután majd, ha nem itt leszünk, vagy nem, a föld színén leszünk, — mégis csak akad aki bennünket nem arról emleget meg a miről gazduram.

Adományok a „Szeretet” céljára.

Tetszett a jó Istennek úgy végezni el, hogy az utóbbi időben, kivált az utóbbi hónapban, midőn reménységünk már-már elfogyatkozott s arról kellett gondolkoznunk, hogy a »Szeretet«-re szemfedőt kell boritnunk, olyan mértékben nyilatkozott meg a nemes lelkek áldozatkészsége, milyenre gondolni se mertünk. Tanubizonyossága e ténynek az a körülbelől 230 koronát tevő összeg, melyet ime kimutatunk:

Várady Sámuelné, özv. Boleman Sándorné, Dr. Mészáros Gyula, Bordács Tamás, Id. Boleman István, Daday Jenőné Budapest 10—10 kor.; K. G. 6 kor.; Klein Sámuel, Baka Antal, Dr. Kiss Sámuel, Firtling Sándor, özv. Igriczi Gáborné 5—5 kor.; Kudlik Mátyás, M. B.-né, Pápai Illyés 4—4 kor.; Tar János Kunhegyes, özv. Méhész Lajosné, id. Borsos Miklós, Toroczky Lajos, Vaday Ferencz, özv. Veress Lajosné, Ari János 3—3 kor.; Nánási László, Turi Józsefné, Schwarcz Mór, V. S., Vitáris János Sándor fia, Biró Mariska, Karakas Mihály, id. Balog Balázs, K. L., özv. Koncz Lajosné, Komáromi László, Tóth Sándor és neje, Karsai Sárika, M. M., Karakas Mihály, Kürti István, özv. Kiss Mátyásné, Dr. Boleman István, Zs. L., Nyitray István, Ábri Károly, Szappanos Sándor, Kun Lajos, Váróczy Lajosné, id. Törös János, özv. Pólya Pálné, Szabó Lajosné, Dénes Sámuel, özv. Czaga Bálint, K. Kiss János, özv. Szabó Mózesné, Földes 2—2 kor.; ifj. Szoboszlai Mihály 1 kor. 20 fill., Ari Balázs és neje 1 kor. 20 fill., Tóth Péter 1 kor. 20 fill., Lukács Kálmán 1 kor. 20 fill.; özv. Gönczi Istvánné, Nánási Lajosné, J. Kovács Balázs, É. B. A., Balog Lukács, özv. Majláth Istvánné, özv. Bartha Lajosné, Szatmári Sándor, Szél Sándor, Gaál Kálmán, Vatai Ferencz, Bartha Kálmán. özv. Cs. Kovács

Jánosné, A. I., ifj. Balog Balázs, id. Sz. Máté István és neje, Nánási Albert, Máté Gábor, Varga László, V. R., T. J., Takács József, Nagy Lajos, Nagy László, özv. Janó Lajosné, Nagy Sándor, B. Fodor Márton, Cs. Nagy Máté, özv. S. Tóth Jánosné, Kecze Pál, Tóth Lajos, Daku Róza, Holländer Ignác, Balla Lajos, özv. D. Szegő Sándorné, Zsoldos István, Vatai Balázs és neje, Elekes Sándor, Gulya Jánosné, K. S., Pocsaji András, Mészáros István, Turi Sándor 1—1 kor.; Goldstein N. cipész 80 fill., ifj. Farkas István 60 fill., K. M. 50 fill., K. P., Komáromi Gáborné, Szücs Lajosné, Ungár Mórné, T. Kiss Gábor, Vatai János 40—40 fill., ifj. Szarka Sándor 30 fill., Márta István, Egy ismeretlen 20 fill.

Napról-napra inkább és inkább meg kell győződnöm arról, hogy Kisujszállás népe fel tud kelni a jó ügy mellett, hogy van érzéke, van szive, van lelke; hogy rosszabb hír száll felőle, mint amilyen. Tud ez a nép áldozni, tenni. Áradozó szavakban nem duzzasztja érzelmét, hanem tettekbe önti. Még más helyeken az efajta vállalkozás pénzhiány miatt dugába dőlt, vagy meg sem lehetett próbálni, itt ime már a harmadik esztendőit zárjuk le a mostani számmal. — Három esztendő! Ez idő alatt 34-szer 2600 száma repült szét a »Szeretet«-nek, összesen 88 ezer 4 száz példány vitte szét a szivekhez a jót, az igazat. Istenem, segíts továbbra is s ti édes Atyámfiak! kik ezeket olvassátok, jertek segítsétek továbbra a nagy ügyet!

Mindezeknek utána a jó Istentől, ki a téli hófedett mezők felett repülő madárra gondot tart, — kérek imádkozva kegyelmet a korai tél hideg napjaiban fázlódó szegényre, — s kívánok mindeneknek üdvösséges adventi napokat, karácsony ünnepet. Dicsőség a magasságos mennyekben Istennek, e földön békesség és az emberekhez jóakarati!